

© Editura EIKON

București, Calea Giulești nr. 333, sector 6,
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a
României

ISBN:
Tehnoredactor: Sorina Radu

Editor: Valentin Ajder

SABINA BURLACU

Dans nocturn

E I K O N

București, 2019

Cuprins

Dans nocturn	5
Cântec al ploii	6
Rugăciune către Dumnezeuul meu	7
Eu sunt iubirea...	8
Întâlnire cu stelele	9
Poveste	10
Trăiește	11
Noapte	12
Transformare	13
Oameni-copaci	14
Între moarte și naștere	15
Cenușă	16
Veșnicie	17
Mormânt vegetal	18
Curățare	19
M-am rătăcit...	20
Eu am fost frunză...	21
Undeva, deasupra	22
Timp	23
Întuneric luminos	24
Melancolie frunzoasă	25
Spațiu viu	26
Complet	27
Argint	28

A fi om	29
Moarte colorată	30
Vis	31
Durere	32
Dumnezeu Alb	33
Dansul naturii	34
Naștere în cer	35
Inimă de soldat	36
Un pisoiaș..., un norișor	37
Creație	38
Părăsire	39
Îngroapă-te	40
Ninsoare	41
Într-un fulg	42
Nu știu dacă a nins vreodată	43
Respir zăpadă	44
Sunt?	45
Și totuși ceva invizibil	46
Singurul	47
Doar	48
Albastră-verde	49
Cu ramurile până la cer	50
La stele	51
Sub un pom	52
Tu...	53
În necunoscut	54
Green rain	55
„Poate” acoperit de flori	56
Al meu pământ	57
Când sufletul...	58
Geamăt	59

Une autre langue... une autre personne	60
În nicio noapte	61
Fluturi, catifea și sânge	62
Dor	63
În zbor	64
Am ales	65
Paris	66
La moartea mea	67
Mai aproape	68
Între două distrugeri	69
Fugă	70
Spre ceea ce n-a fost	71
Adormire	72
Cu florile..., cu golul	73
Din bucăți	74
Cădere	75
Eminescu – un om, un înger	77

GÂNDURI PROZAICE

Noul meu eu	81
Ce sunt?	82
Păstrând în mine	83
Dacă ar fi rămas...	84
Steaua mamei	85
E toamnă	87
Din nou în noapte	89
Despletire	90
Tac munții	91
Voi, munților!	92
Secret al nemuririi	93

Nemărginire și alb	94
Să mă nasc?	95
Copilărie la marginea iernii	96
De verde și de cântec	97
Dacă aripile pot crește din cioturi...	98
Plouă a adio	99

Dans nocturn

Dansez. Dansez cu ecoul pașilor mei, dansez cu umbra mea.
În întuneric, într-o spulberare de idealuri...
Dansez cu păpușa anilor mei trecuți.
În lumina stinsă a ultimei stele...
Dansez cu nebunie. Mă agăț de marginile tăioase ale vieții cu disperare.
Mă îndoi, mă arunc, mă sfâșii, mă zdrobesc.
Sunt sânge. Sunt plină, plină, goală, goală
de sânge.
Și totuși... și totuși e liniște. E o liniște mormântală.
Sunt mută și sângele scrie în urma mea tot ce nu pot rosti.
Vorbesc cu glasul florilor născute pe liniștea mea,
Vorbesc prin dansul meu, prin ruperea mea...
Rupere de carne, de suflet, de lumină,
rupere în întuneric.
Mă arunc lovindu-mă de pereții tăcerii mele,
Caut fereastra spre noapte, spre noaptea parfumată
de afară, spre noaptea înstelată, pură,
de afară.
Mă arunc spre noaptea asta muritoare,
Ca să scap de noaptea veșnică din mine.

Cântec al ploii

Mă plouă și mă topesc.
 Și în mine se topesc culori și umbre și urletul tunetului.
 Sărut iarba și mă zdrobesc de pământ,
 și în mine se zdrobesc culori și umbre și disperarea fulgerului.
 Sunt tranșată de atingere.
 Ating florile, ating aerul, ating trupul înstelat al nopții.
 Ating, ating, ating și mor, mor,
 Mor.
 Mă absoarbe pământul, mă plâng norii.
 Sunt dragostea dintre cer și pământ
 și mă sinucid în dragoste.
 Și totul se întâmplă în mine.
 Atingere, moarte,
 moarte, atingere.
 Și vibrez și în mine vibrează culori și umbre și vaiet de pasăre nocturnă.
 Sunt jonglarea dintre cer și pământ,
 Curăț și murdăresc,
 Sunt absorbită și umplu.
 Umplul golul rece dintre naștere și moarte.
 Voi, oameni, vă nașteți în cer și muriți în pământ.
 Și eu sunt purgatoriul.

Rugăciune către Dumnezeuul meu

Sunt un univers de celule.
 Și celula din mine e un Univers.
 Dumnezeuul meu sunt copacii ce creează frunze muritoare,
 Dumnezeuul meu e în căldura Soarelui și-n forța sălbatică a Ploii,
 aud glasul Dumnezeuului meu în vaietul mării,
 În urletul mamelor ce sunt separate de copiii lor prin naștere,
 naștere dureroasă ce lasă în urmă o femeie divizată, o femeie incompletă.
 Mâini reci au scos iubirea din mine.
 Dumnezeuul meu e o femeie.
 Sângele Dumnezeuului meu, de care corpul meu era iluminat la naștere,
 a fost absorbit de venele-mi deschise
 și transformat de corpul meu murdar.
 A devenit sânge necreator.
 Și Dumnezeuul meu își urlă durerea și fericirea
 și eu îmi urlu despărțirea și frigul.
 Frigul din afara Dumnezeuului meu cald și luminos.
 Și lumina de afară era întuneric.
 Dumnezeuul meu e femeie și mamă.
 Dumnezeu e în celula luminoasă din întunericul meu.

Eu sunt iubirea...

Exist. Exist ca o înșiruire de litere fără înțeles, la sfârșitul unei cărți.
Dă pagina... Voi dispărea...
Exist. Exist ca briza sărată a mării.
Închide geamul... mă voi sfărâma...
Carnea mea de pasăre carnivoră se va izbi de sunetul
dureros.
De sunetul că ai închis geamul.
M-ai lăsat strivită în afara ta.
Exist. Exist ca un fâlfâit de aripi de fluturi al nopții,
dar tu dormi și nu-mi auzi strigarea.
Sunt în cerul nopții, în apa pe care o bei, în umbra copacului.
Dar tu, tu mă lași să mă zdrobesc de tine.
Mă agăț de pleoaple tale închise,
dar tu dormi, dormi, iar eu exist, exist... exist.
Sunt corp de stea, sunt prizonieră în atâtea cuvinte mincinoase,
Sunt scrisă, țipată, cântată și tu...
Tu mă fărâmițezi, mă împrăștii, fugi de mine, de tine,
ești nebun, nebună și vrei să te simți părăsit, părăsită.
Eu nu mă nasc în nebunia ta, eu mor în alergarea ta,
eu plâng și mă lovesc de universul tău,
eu urlu și mă lovesc de fruntea ta, căci pieptul ți-e închis.
Eu sunt iubirea,
și mă zdrobesc de carnea ta.

Întâlnire cu stelele

Mă învârt. Mă doare ecoul.
Lumina e prea departe. De mine, de întunericul în care mă învârt,
Mă învârt, mă învârt.
Nasc comete. Mă doare depărtarea.
Pământul-mamă a tăiat cordonul nașterii.
M-am născut. Sunt vie. Sunt moartă.
E frig aici și doare. Mă învăluie tentacule.
Sunt singură. Îmi bate doar o inimă.
Sunt un amalgam de celule,
nimic nu mai are continuitate în mine.
Nimic nu e conexiune.
Sunt o întâmplare în întuneric.
Un copil al stelelor, al Universului întreg
și totuși a nimănui.
Mă cule pe un meteorit și îmi las brațul să atârne în veșnicie.

Poveste

Miroase a libertate. Se simte ca o ploaie de vară.
Se aude ca lătratul câinilor pe ulițele unui sat.
Parfum de ciocolată caldă, de seară târzie de vară.
Să fii copil... Ai aripi și timpul trece astfel.
Lumină caldă. Izvoare de lumină și, peste toate,
se înalță căldura mâinilor de mamă cu veșnic parfum de flori,
flori de cireș ce zboară în întâmpinarea viselor.
Răcoarea noptatecă a verii, în care natura freamătă.
Și toate ți se destăinuie fie, copil cu ochi de cer,
Toate trăiesc prin tine, poveștile le scrie doar sufletul tău,
cântecele îți umplu inima.
Miros de carte veche cu aromă de copilărie.
Dormi, copilule, și lasă-te inundat de lumină.
Măine vei fi altul, tufa cu zmeură se va sufoca în buruieni,
în nopțile de vară te va răscoli căldura și neliniștea,
Glasul bunicii? Un ecou...
Iar cartea? Cartea e aruncată în vreun pod, iar poveștile mor în ea
și în tine.

Trăiește

Simți primăvara?
Auzi iarba?
Păsările cântă pe limba inimii tale,
inima Pământului și inima ta.
Ești născut și ucizi, ești iubit și urăști.
Copil al scoarței de cais, cu păr din pulbere de stele,
te spulberi, te împrăștii în Univers.
Copacii te nasc, copacii-ți cântă doina.
Pământul te încarcă, pământul te îngroapă,
te acoperă cu florile lui, cu mirosul lui reavăn,
ți-acoperă moartea cu Viață.
Deasupra ta simți tălpi goale de copil, ai vrea să râzi cu ei,
s-alergi cu ei, să fii copil cu ei.
Dar pământul te îngroapă.
Deasupra-ți zboară flori de cireș, roșiatici bulgări de dulceață,
frunze moarte, dezbrăcarea sufletului de arbore.
Te-ngroapă.
Deasupra ta se-ntinde o veșnicie, o viață de cometă.
Deasupra ta e cerul și atât.
Sub tine și deasupra ta sunt cerul și pământul.
Și atât.